

Arrest

nr. 218 415 van 18 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en G. JORDENS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A.-C. RECKER, die *loco* advocaten E. MASSIN en G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België een tweede maal binnenkwam op 2 september 2017, verklaart er zich op 12 september 2017 vluchteling.

1.2. Op 27 april 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Aminabad van het district Qarghayi in de provincie Laghman. U bent Pashtoen van etnische origine.

Op 4 november 2014 diende u een verzoek tot internationale bescherming in Italië omwille van problemen met de taliban. Een half jaar later, in 2015, kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus. Drie maanden na het verkrijgen van uw statuut moest u het opvangcentrum verlaten. Daarna woonde u bij Afghaanse vrienden in, niet zo ver van het opvangcentrum. Daarna ging u wonen in Rosano, alwaar u in het zwart werkte en een huis huurde. U werkte dagelijks in een fruitverwerkingsbedrijf. U werd na twee maanden werken echter niet betaald en diende hierover klacht in bij de autoriteiten. Gezien u aan zwartwerk deed, konden zij u echter niet helpen. U confronteerde hierop nogmaals uw werkgever, die u hierop samen met zijn broer sloeg. U raakte gewond aan uw been en verwittigde opnieuw de politie, die op hun beurt een ziekenwagen voor u lieten komen. U werd verzorgd in het ziekenhuis en besloot het land te verlaten. U trok naar Calais, in de hoop naar Engeland te raken om daar te werken. Na het ontruimen van 'de jungle' van Calais ging u naar België, van waar u gerepatrieerd werd naar Italië. Op 18 oktober 2016 bent u vrijwillig teruggekeerd naar Afghanistan vanuit Frankrijk. Omdat u, eenmaal terug in uw thuisland, dezelfde problemen ondervond als diegene waarvoor u Afghanistan origineel verlaten had, vluchtte u 15 dagen later nogmaals het land uit. U heeft Afghanistan verlaten op 2 november 2016 en reisde via Iran, Turkije en de balkanroute naar België.

U kwam in België aan op 2 september 2017, waarna u hier op 12 september 2017 een verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft.

Ter staving van uw verklaringen legt u volgende documenten voor: een Pakistaanse vluchtelingenkaart (POR-kaart), uw laissez-passer en andere documenten betreffende uw vrijwillige terugkeer naar Afghanistan, schooldocumenten uit Pakistan en een taskara met een vertaling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen aanwezig in uw administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat u niet de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. In overeenstemming met artikel 48/5, § 4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is er geen behoefte aan internationale bescherming indien de verzoeker reeds in een eerste land van internationale bescherming reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van internationale bescherming of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Volgens het tweede lid van datzelfde artikel kan een land worden beschouwd als eerste land van internationale bescherming wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of wanneer de verzoeker anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Op grond van uw verklaringen en de stukken in uw administratief dossier blijkt dat u in 2015 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend in Italië en dat dit statuut nog steeds geldig is. Uw Italiaanse verblijfskaart (waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier is toegevoegd) is immers nog geldig tot 6 oktober 2020. Dat de Italiaanse autoriteiten uw documenten hebben afgenomen nadat u vanuit België naar Italië werd teruggeleid is helemaal niet aannemelijk. Dat uw paspoort en uw andere documenten in een brand in Calais zijn verloren gegaan is eveneens een loutere blote bewering (CGVS, p. 6 en 11). In dit verband dient tevens opgemerkt dat uit de laissez-passer en de andere documenten betreffende uw vraag tot vrijwillige terugkeer vanuit Frankrijk naar Afghanistan enkel blijkt dat u vanuit Frankrijk het vliegtuig hebt genomen naar Istanbul. Van het feit dat u daadwerkelijk bent doorgereisd naar Afghanistan en daar gedurende vijftien dagen verbleef, legt u geen enkel (begin van) bewijs voor.

Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van

de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.

In casu heeft u geen elementen aangehaald waaruit blijkt dat u Italië verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In het kader van uw huidige verzoek tot internationale bescherming beroept u zich op uw levensomstandigheden in Italië. In het bijzonder verklaart u dat u in Italië niets kan doen. U kan daar niet studeren, u kreeg er geen werk toebedeeld, u kreeg er geen huis en u kreeg er geen hulp (CGVS, p.6-7).

Wat betreft uw werksituatie in Italië, verklaart u vrij snel na het verkrijgen van uw status werk te hebben gevonden, zij het in de illegale sector (CGVS, p.8). Uw claim geen werk te hebben gekregen, klopt dus niet. U kon dus wel degelijk een job bekomen. Gevraagd naar de stappen die u ondernam om zelf legaal werk te vinden, geeft u aan uw best te hebben gedaan om werk te vinden (CGVS, p.7). Immers, u geeft aan zich te hebben geregistreerd bij een interimkantoor. Dat betekende voor u echter reeds het einde van uw zoektocht. U heeft daarna ook geen telefoontje meer gekregen van het interimkantoor, waarna u concludeerde dat het niet mogelijk was voor u om legaal werk te vinden in Italië. U ondernam daarbuiten geen enkele andere stappen of initiatieven om werk te vinden (CGVS, p.7). U wordt ermee geconfronteerd dat er van u verwacht kan worden dat u meer moeite doet om werk te vinden. Tevens geeft u zelf aan niet naar de bevoegde autoriteiten en instanties te zijn gestapt om hulp te vragen of om begeleiding te vragen in uw zoektocht naar werk (CGVS, p.7). U claimt geen legaal werk te kunnen vinden in Italië maar ondernam nagenoeg amper actie om dit te verwezenlijken.

Wat betreft uw claim geen huisvesting te hebben gekregen, verklaart u dat u op voorhand geïnformeerd werd over het feit dat u drie maand na het verkrijgen van uw subsidiaire beschermingsstatus het centrum waarin u verbleef, zou moeten verlaten (CGVS, p.7). Wanneer u gevraagd wordt of u zelf moeite ondernomen heeft in huisvesting te voorzien vanaf dan, antwoordt u dat u geen huis gekregen heeft (CGVS, p.7). U wordt geconfronteerd dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zelf tijdig op zoek gaat naar adequate huisvesting, te meer omdat u zelf aangeeft op voorhand geweten te hebben dat u niet langer zou kunnen verblijven in het opvanginitiatief waar u woonde tijdens uw verzoek (CGVS, p.7). U geeft aan dat u het financieel niet kon dragen zelf een huis te huren. Dat doet niets af van de vaststelling dat u geen hulp gevraagd heeft, noch moeite ondernomen heeft om op zoek te gaan naar een voor u betaalbare woning (CGVS, p.7). Bovendien heeft u nooit een probleem gekend inzake huisvesting, daar u nooit een nacht op straat heeft moeten slapen in Italië (CGVS, p.10). Nadat u niet langer kon blijven in het opvangcentrum, logeerde u bij Afghaanse vrienden in een huis niet zo ver van het opvanginitiatief (CGVS, p.9). Daarna vond u werk in Rosano en huurde u aldaar een woning (CGVS, p.10). Uw verklaring dat u geen onderdak verkreeg, komt dus niet overeen met uw verklaringen betreffende het onderdak die u kreeg bij uw vrienden en in de buurt van uw werkplek.

U bent naar Italië gegaan om te studeren (CGVS, p.4). U claimt dat dat daar echter niet mogelijk was en dat u daarom u een verzoek om internationale bescherming indiende in België (CGVS, p.5). Nochtans duidt u er nergens tijdens uw gehele verzoek op dat u moeite gedaan heeft om zich in te schrijven in lessen in Italië. U geeft ook geen redenen of voorbeelden waarom u zich niet zou hebben kunnen inschrijven (CGVS, p.6). Uw claim dat u niet kon verder studeren in Italië, ondanks uw statuut, is dus een blote bewering.

Bovendien haalt u als een van de redenen dat u Italië bent ontvlucht, aan dat u er aangevallen bent geweest door uw werkgever en zijn broer. U beweert hierdoor nog steeds over littekens te beschikken op uw been maar laat het echter na hiervan een medisch attest voor te leggen, teneinde uw claim te staven (CGVS, p.4-5). U claimt dat de Italiaanse autoriteiten 'u niet geholpen' zouden hebben nadat u geslagen werd (CGVS, p.4). Nochtans geeft u zelf aan de politie tussenkwam tijdens het gevecht, voor u een ziekenwagen belde, en u in het ziekenhuis adequate verzorging kreeg (CGVS, p.12). Bovendien geeft u zelf toe dat als u niet illegaal aan het werk was geweest, u wel degelijk had kunnen rekenen op hulp van de autoriteiten inzake het niet uitbetalen van uw loon (CGVS, p.12). Het feit dat u claimt dat u niet voldoende hulp zou kunnen krijgen in Italië, klopt dus niet.

In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een verzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde

geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat u tegenstrijdige en incoherente verklaringen aflegt wat betreft uw verblijf in Italië. Zo bent u niet eenduidig over de periode waarin u in Italië heeft verbleven. Zo verklaart u in Italië aangekomen te zijn in de achtste maand van 1392, wat in de Gregoriaanse kalender overeenkomt met medio oktober- medio november 2013 (CGVS, p.4). U zou twee dagen later een verzoek tot internationale bescherming aangevraagd hebben in Italië (CGVS, p.9). Volgens de gegevens aanwezig op het CGVS werden uw vingerafdrukken in Italië pas genomen op vier november 2014, wat betekent dat u niet eerder dan die datum internationale bescherming kan aangevraagd hebben in Italië (Zie info toegevoegd aan DVZ Verklaring, p.12). U wordt geconfronteerd met die inconsistentie maar kan die inconsistentie niet verklaren (CGVS, p.9). Bovendien dient gesteld te worden dat u wel kan preciseren dat u achste maand van 1392 aangekomen bent in Italië (CGVS, p.4) en dat u gerepatrieerd bent naar Afghanistan op de exacte datum van 18 oktober 2016 (CGVS, p.5). Toch slaagt u er niet in te duiden op welke datum u uw subsidiaire beschermingsstatus verkregen heeft (CGVS, p.6).

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw POR-kaart, uw studiebewijzen en uw taskara hebben enkel betrekking op uw situatie in Afghanistan, en hebben dus geen bewijswaarde om uw situatie in Italië te beoordelen. Uw laissez-passer en de andere documenten betreffende uw terugkeer vanuit Frankrijk naar Afghanistan werden hierboven reeds besproken.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan er bijgevolg vanuit worden gegaan dat uw fundamentele rechten als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet verzekerd zijn in Italië, dat Italië het non-refoulement beginsel naleeft, evenals dat uw levensomstandigheden er niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwd zoals bedoeld in artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden.

Het Commissariaat-generaal onderscheidt voor het overige geen concrete elementen waaruit kan blijken dat u verhinderd zou zijn om zich terug naar Italië te begeven en zich toegang te verschaffen, rekening houdende met uw geldige subsidiaire verblijfstitel, zoals blijkt uit uw verklaring en/of de neergelegde stukken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 57/6, § 3, eerste lid, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikelen 48/2, 48/3, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde om hem als vluchteling te erkennen of om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een wetsontwerp (stuk 3), zes rapporten (stukken 4-7 en 9-10) en een arrest van een Franse administratieve rechtbank (stuk 8).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Internationale bescherming

De Raad treedt verzoeker bij waar deze vaststelt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verkeerdelijk toepassing heeft gemaakt van (oud) artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing op 27 april 2018 reeds was opgeheven door artikel 9 van de wet van 21 november 2018 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die op 22 maart 2018 in werking is getreden. Het loutere feit dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing toepassing maakte van een opgeheven wetsartikel ((oud) artikel 48/5, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet), verhindert niet dat de Raad, gelet op het hiernavolgende, over alle elementen beschikt om zijn oordeel te vormen. Dit geldt des de meer nu de ratio legis van beide wetartikelen dezelfde is.

Vervolgens dient immers vastgesteld dat, gelet op de subsidiaire beschermingsstatus waarover verzoeker in Italië beschikt (zie *infra*), *in casu* toepassing moet worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer:

[...]

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;”

Uit verzoekers verklaringen en de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat verzoeker in 2015 in Italië de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, dat zijn Italiaanse verblijfskaart nog geldig is tot 6 oktober 2020 en dat er verder geen elementen zijn waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker zich niet langer kan beroepen op de aan hem in Italië toegekende subsidiaire beschermingsstatus. In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker weliswaar dat de commissaris-generaal geen contact opnam met de Italiaanse autoriteiten teneinde te verifiëren of verzoeker in Italië al dan niet nog steeds subsidiaire bescherming geniet, doch er dient op gewezen dat de bewijslast in het vreemdelingencontentieux in beginsel bij verzoeker ligt en dat het niet aan de asielinstanties toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Indien verzoeker meent dat hij zich in Italië niet langer op zijn in 2015 toegekende subsidiaire beschermingsstatus kan beroepen, komt het in de eerste plaats aan hem toe om dit aan te tonen. Redelijkerwijze kan er dan ook van worden uitgegaan dat verzoeker zich in Italië wel degelijk nog steeds kan beroepen op de aan hem in 2015 toegekende subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien het voorgaande, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: *“Er wordt dan ook vermoed dat u geen belang kan doen gelden om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Afghanistan te verlaten opnieuw te laten onderzoeken door het CGVS, tenzij zou blijken dat de bescherming die door Italië wordt verleend heeft opgehouden te bestaan; dat deze bescherming ontoereikend zou zijn; of dat u ten aanzien van Italië een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de regelgeving betreffende subsidiaire bescherming zou lopen.”*

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande aan als volgt:

"Nochtans, heeft de verzoeker expliciet verklaard dat hij Italië heeft verlaten omwille van het feit dat hij daar, ondanks het feit dat hij internationale bescherming had verkregen, niet kon studeren, geen legaal werk kon vinden, geen huisvesting kon krijgen. Hij kreeg geen hulp van de Italiaanse autoriteiten om te proberen zichzelf te herbouwen in Italië. Hij was voor zichzelf in de steek gelaten (Gehoorverslag, pp. 6-7)."

In de bestreden beslissing wordt evenwel op pertinente en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen elementen aanhaalt waaruit blijkt dat hij Italië heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of omwille van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet:

"Wat betreft uw werksituatie in Italië, verklaart u vrij snel na het verkrijgen van uw status werk te hebben gevonden, zij het in de illegale sector (CGVS, p.8). Uw claim geen werk te hebben gekregen, klopt dus niet. U kon dus wel degelijk een job bekomen. Gevraagd naar de stappen die u ondernam om zelf legaal werk te vinden, geeft u aan uw best te hebben gedaan om werk te vinden (CGVS, p.7). Immers, u geeft aan zich te hebben geregistreerd bij een interimkantoor. Dat betekende voor u echter reeds het einde van uw zoektocht. U heeft daarna ook geen telefoontje meer gekregen van het interimkantoor, waarna u concludeerde dat het niet mogelijk was voor u om legaal werk te vinden in Italië. U ondernam daarbuiten geen enkele andere stappen of initiatieven om werk te vinden (CGVS, p.7). U wordt ermee geconfronteerd dat er van u verwacht kan worden dat u meer moeite doet om werk te vinden. Tevens geeft u zelf aan niet naar de bevoegde autoriteiten en instanties te zijn gestapt om hulp te vragen of om begeleiding te vragen in uw zoektocht naar werk (CGVS, p.7). U claimt geen legaal werk te kunnen vinden in Italië maar ondernam nagenoeg amper actie om dit te verwezenlijken.

Wat betreft uw claim geen huisvesting te hebben gekregen, verklaart u dat u op voorhand geïnformeerd werd over het feit dat u drie maand na het verkrijgen van uw subsidiaire beschermingsstatus het centrum waarin u verbleef, zou moeten verlaten (CGVS, p.7). Wanneer u gevraagd wordt of u zelf moeite ondernomen heeft in huisvesting te voorzien vanaf dan, antwoordt u dat u geen huis gekregen heeft (CGVS, p.7). U wordt geconfronteerd dat er redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u zelf tijdig op zoek gaat naar adequate huisvesting, te meer omdat u zelf aangeeft op voorhand geweten te hebben dat u niet langer zou kunnen verblijven in het opvanginitiatief waar u woonde tijdens uw verzoek (CGVS, p.7). U geeft aan dat u het financieel niet kon dragen zelf een huis te huren. Dat doet niets af van de vaststelling dat u geen hulp gevraagd heeft, noch moeite ondernomen heeft om op zoek te gaan naar een voor u betaalbare woning (CGVS, p.7). Bovendien heeft u nooit een probleem gekend inzake huisvesting, daar u nooit een nacht op straat heeft moeten slapen in Italië (CGVS, p.10). Nadat u niet langer kon blijven in het opvangcentrum, logeerde u bij Afghaanse vrienden in een huis niet zo ver van het opvanginitiatief (CGVS, p.9). Daarna vond u werk in Rosano en huurde u aldaar een woning (CGVS, p.10). Uw verklaring dat u geen onderdak verkreeg, komt dus niet overeen met uw verklaringen betreffende het onderdak die u kreeg bij uw vrienden en in de buurt van uw werkplek.

U bent naar Italië gegaan om te studeren (CGVS, p.4). U claimt dat dat daar echter niet mogelijk was en dat u daarom u een verzoek om internationale bescherming indiende in België (CGVS, p.5). Nochtans duidt u er nergens tijdens uw gehele verzoek op dat u moeite gedaan heeft om zich in te schrijven in lessen in Italië. U geeft ook geen redenen of voorbeelden waarom u zich niet zou hebben kunnen inschrijven (CGVS, p.6). Uw claim dat u niet kon verder studeren in Italië, ondanks uw statuut, is dus een blote bewering.

Bovendien haalt u als een van de redenen dat u Italië bent ontvlucht, aan dat u er aangevallen bent geweest door uw werkgever en zijn broer. U beweert hierdoor nog steeds over littekens te beschikken op uw been maar laat het echter na hiervan een medisch attest voor te leggen, teneinde uw claim te staven (CGVS, p.4-5). U claimt dat de Italiaanse autoriteiten 'u niet geholpen' zouden hebben nadat u geslagen werd (CGVS, p.4). Nochtans geeft u zelf aan de politie tussenkwam tijdens het gevecht, voor u een ziekenwagen belde, en u in het ziekenhuis adequate verzorging kreeg (CGVS, p.12). Bovendien geeft u zelf toe dat als u niet illegaal aan het werk was geweest, u wel degelijk had kunnen rekenen op hulp van de autoriteiten inzake het niet uitbetalen van uw loon (CGVS, p.12). Het feit dat u claimt dat u niet voldoende hulp zou kunnen krijgen in Italië, klopt dus niet."

Dienaangaande verwijst verzoeker naar een aantal rapporten betreffende de asielpprocedure en de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Italië (verzoekschrift, stukken 4-10). Er dient evenwel op gewezen dat verzoeker niet kan worden beschouwd als een verzoeker om internationale bescherming die zich zou dienen te beroepen op de opvangmogelijkheden voor verzoekers om internationale bescherming in Italië. Verzoeker beschikt er immers over de subsidiaire beschermingsstatus. Het enkele feit dat in één artikel (verzoekschrift, stuk 10) wordt gesteld dat de problematiek die verzoekers om internationale bescherming in Italië kunnen kennen ook van toepassing is op personen die er internationale bescherming genieten, volstaat *in casu* niet om aan te nemen dat deze bewering de algemene regel is gelet op verzoekers verklaringen inzake de job- en

huisvestingsmogelijkheid die hij in Italië genoot. Bovendien dient erop gewezen dat de door verzoeker aangehaalde rapporten slechts algemene informatie bevatten die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven wel degelijk verzoekers persoonlijke, concrete situatie betreffen; een loutere verwijzing naar dergelijke algemene informatie volstaat op zich niet om deze motieven *in concreto* te weerleggen. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook allerminst aangetoond. Overigens kan dienaangaande volledigheidshalve worden opgemerkt dat *in casu* geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel wordt genomen.

Aldus worden de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

"In deze verschilt uw situatie van persoon die de subsidiaire beschermingsstatus geniet grondig met de situatie van een verzoeker. Als persoon die de subsidiaire beschermingsstatus heeft verkregen, geniet u binnen de EU van een bijzondere bescherming tegen refoulement. Alsook zijn, overeenkomstig de EU wetgeving, aan uw subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsrecht en verschillende rechten en voordelen verbonden inzake de toegang tot werkgelegenheid, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorzieningen.

Het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische omstandigheden tussen de verschillende EU-lidstaten doet hieraan geen afbreuk. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze toegang heeft tot huisvesting, werk en andere sociale voorzieningen, geldt dit eveneens voor vreemdelingen die de subsidiaire beschermingsstatus verkregen hebben binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen die de subsidiaire bescherming genieten rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, houdt in uw hoofde geen vervolging in overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van dezelfde wet. U heeft de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Italië, dat als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan uw status en waarvan u gebruik kunt maken."

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 4-10) vermag aan deze motivering geen afbreuk te doen. Zoals hoger reeds werd vastgesteld, heeft deze informatie betrekking op asielzoekers in Italië dan wel op de procedure tot vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming (stuk 8), terwijl verzoeker reeds internationale bescherming geniet en dus niet als een verzoeker om internationale bescherming kan worden beschouwd. Bijgevolg wordt de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

De door verzoeker reeds voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) zijn niet van aard de voorgaande vaststellingen te wijzigen. Zijn POR-kaart, zijn studiebewijzen en zijn taskara hebben betrekking op verzoekers situatie in Afghanistan en kunnen dan ook geen ander licht werpen op de beoordeling van zijn situatie in Italië. Zijn 'laisser-passer' en de andere documenten betreffende zijn terugkeer van Frankrijk naar Afghanistan bevatten evenmin elementen die op zijn situatie in Italië een ander licht kunnen werpen. Het aan het verzoekschrift toegevoegde uittreksel van het wetontwerp (stuk 3) doet verder niets af aan de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien maart tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER